

БОРИС СОКОЛОВ

ИСТОРИЯ НА ГЕРМАНСКАТА ИМПЕРИЯ

Начало и крах на Третия райх

Издателство
 ПАРИТЕТ

РУСКИ КНИГИ НА БЪЛГАРСКИ ЕЗИК

ИСТОРИЯ НА ГЕРМАНСКАТА ИМПЕРИЯ

НАЧАЛО И КРАХ НА ТРЕТИЯ РАЙХ

Автор: Борис Соколов

Превод: Петя Талева

Издателство „Паритет“, София

256 стр.

Германската империя съществува от 1871 до 1945 година, макар че нейните корени стигат до империята на Карл Велики и Свещената римска империя. Създадена по волята на „железния канцлер“ Бисмарк, тя обединява отделните германски земи в силна държава, която разбива Франция и завзема редица колонии. По-нататък Третият райх под ръководството на Хитлер успява да подчини почти цяла Европа. Обаче, нападайки Русия, подписва смъртната си присъда. Така, след по-малко от едно столетие, германската нация, която мечтае да управлява света, благодарение на фашистката идеология е свалена от предишните си висоти.

**За поръчки на книги от сайта
www.paritetbg.com – 20% отстъпка.**

Всички права са защитени. Никаква част от тази книга не може да бъде възпроизведена в каквато и да е форма без писменото разрешение на притежателя на авторските права.

ISBN 978-619-153-503-3

Съдържание

Увод	5
Какво е империя	5
Германската империя	13
Времето на Бисмарк	13
Времето на Вилхелм II	23
Първата световна война: от триумф към гибел	35
Между двете световни войни:	
1919 – 1933 година	52
Ваймарската интермедия: след поражението	52
Как Съветският съюз въоръжава Германия през периода 1922 – 1933 година	55
Хитлер: гробокопачът на републиката и империята	68
Защо националсоциалистите идват на власт	78
Последна крачка към световно господство: подготовката на близнаците Сталин и Хитлер ...	82
Сталин и Хитлер – братя близнаци	95
Евреите – главен враг в света и в собствената страна	101
Расовата политика на националсоциалистите	108
Религиозната политика на Хитлер	123
Третият Райх през Втората световна война	128
Втората световна война: последният парад на Германската империя	128
Войната със СССР. Грешките на Хитлер и рухването на Третия райх	155
Борис Соколов. Кратка биография	252

НОВИ КНИГИ
за политика, власт и мистика,
разузнаване и Втората световна война

1. **Александър Орлов.** Тайната история на сталинското време
2. **Борис Соколов.** Разузнавачите на Втората световна
3. **Борис Соколов.** История на Германската империя. Начало и крах на Третия райх
4. **Валентин Катасонов.** Войната, която предизвика доларът
5. **Валерий Шамбаров.** Съветските и немски специални служби. По следите на Щирлиц и Мюлер
6. **Виталий Павлов.** Тайните на съветското разузнаване
7. **Генадий Соколов.** Шпионаж и политика
8. **Игор Соломин.** Путин и неговото обкръжение. Кой управ-лява Русия?
9. **Игор Соломин.** Руските разузнавачи. Нови имена и факти
10. **Михаил Жданов.** Съветските разузнавачи в Нацистка Германия
11. **Михаил Жданов.** Репресиите на Сталин 1945-1953
12. **Николай Стариков.** Войските на НКВД в Сталинградската битка
13. **Павел Судоплатов.** Хроника на тайната война и дипломация 1938-1941
14. **Павел Судоплатов.** Тайната война на НКВД 1941-1953

УВОД

Какво е империя

Империята е държава, чийто управляващ слой се стреми към постоянно териториално разширяване. При нея държавната пропаганда внушава на основната маса от населението имперски начин на мислене. Нейният лайтмотив обикновено е следният: „Русия (Германия, Австро-Унгария, Великобритания и т.н.) може да бъде само велика държава, или изобщо да не съществува!“. Държавата империя, освен основната държава, представляваща нацията, включва територии, населени предимно с други народи, представляващи национални малцинства в състава на дадената империя. Често общата численост на националните малцинства може да превишава числеността на основните имперски нации. Така е, например, в Австро-Унгария, където считащите се за привилегирани нации германци и унгарци представляват 45% от населението, а другите народи – около 55 процента. Подобно е положението и в Руската империя, както и в наследилния я Съветски съюз, където в края на нейното съществуване руснаците представляват по-малко от половината от цялото население. Същевременно невинаги националните малцинства са в принижено правно и икономиче-

ско положение спрямо основните имперски нации. Например в Руската империя балтийските германци могат да бъдат причислени по-скоро към привилегированата етническа група, ако се вземе предвид делът на представителите на тази група сред висшата бюрокрация и военните, сред крупните земевладелци, финансисти и индустриалци, както и обстоятелството, че нито гражданските, нито политическите права на германците в Русия са били по някакъв начин ощетени. Аналогично през последните години от съществуването на Дунавската монархия¹ чехите в Австро-Унгария не само са най-развитият в икономическо отношение народ, но те и в политическата или езиковата сфера не са подложени на никакви притеснения от страна на германците. А до 1918 година в Германската империя такива малцинства като елзасци и лотарингци притежават всичките права на поданици на кайзера и имат възможност да получават образование на родния си език.

Много европейски империи имат владения в чужди земи, наричащи се колонии, населени с народи, принадлежащи към други, различни от европейската цивилизация. Най-известни са

¹ Дунавска (или Хабсбургска) монархия – неофициално наименование на територията с владенията на династията Хабсбурги и наследилата я династия Хабсбург-Лотаринги до 1918 г. Обикновено наименованието се използва за владенията им до тяхното обединяване в държавата Австрийска империя. – Бел. прев.

Британската, Френската, а преди това – Испанската и Португалската империи. Впрочем ще отбележим, че колониалните империи не са истински империи в класическия смисъл на тази дума. Класически световни империи могат да се нарекат империи като Римската, империята на Александър Македонски, на Карл Велики, Руската, Германската или Австро-Унгарската, които се разполагат върху непрекъснат масив на сушата и не са разделени от големи морски и океански пространства.

Твърде специфична е Японската империя. Япония, подобно на Англия, е островна страна. Като империя тя съществува много по-кратък период, отколкото Германия. През 1895 година японците завладяват китайския остров Тайван и установяват контрол над Корея, като полагат основите на своята империя. С безусловната си капитулация през 1945 година Японската империя престава да съществува. В кулминацията на своите успехи Япония контролира обширни територии: значителна част от Китай, Корея, Индокитай, Бирма, Индонезия, Филипините, част от Нова Гвинея, както и много по-малки острови в Тихия океан. Тези територии са отделени от самата Япония от морски и океански пространства и в това отношение Японската империя прилича на Британската. А самите японци възприемат тези владения не като колонии, а като част от „Източноазиатската сфера на съвместен просперитет“. В Токио гледат на покорените азиатски

народи като на по-малки партньори, подчинени на неговата воля, а не като на колониални туземци, които предстои да бъдат цивилизовани.

В идеологически смисъл и Германската империя, за която се разказва в тази книга, води началото си от империята на Карл Велики. В периода от 1871 до 1918 година тя се нарича Втората империя или Вторият райх. При това се има предвид, че Първият райх е империята на Карл Велики и непосредствено наследилата я Свещена римска империя, начело на която най-дълго е австрийската династия на Хабсбургите. Понякога наричат Третия райх империята на Хитлер, макар че официалното наименование на държавата е друго – Великогермански райх, тъй като тя включва всички територии с германско население, в това число Австрия, Судетите, Бохемия и Моравия. Хитлер и съратниците му говорят също за Хилядолетен райх, който ще бъде създаден със силата на германското оръжие и ще просъществува, както и Свещената римска империя, най-малко хиляда години. Що се отнася до периода на Ваймарската република от 1918 до 1933 година, понякога я отнасят към Втория райх, тъй като се явява негова непосредствена правоприменничка, запазвайки предишното название – Германски райх. Обаче в годините на Ваймарската република политиката на Берлин няма имперски характер. Германското правителство вижда като главна своя задача облекчаването на бремето от репарациите и не прави завоевателни планове.

Карл Велики

Картина на френския художник от XIX в.

Луи-Феликс Амиел.

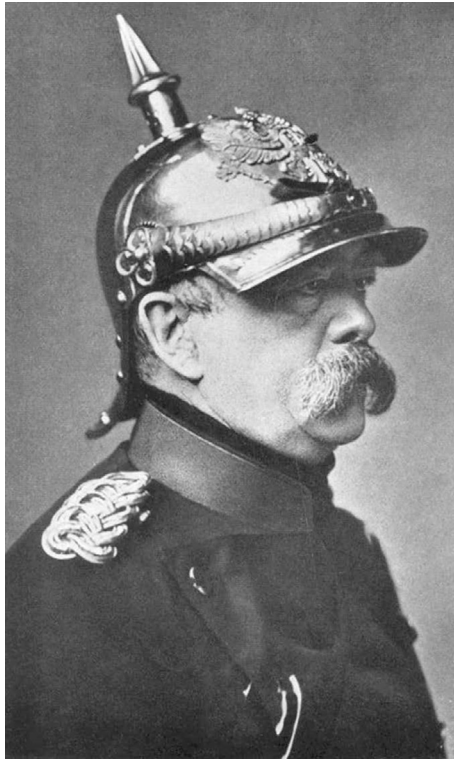
Германската империя съществува само 74 години – от 1871 до 1945 година. В етническо отношение тя е най-монолитната от всички известни империи. В нея германците преобладават абсолютно както в числено, така и в културно отношение. Обаче Германската империя

влиза в историята най-вече с постиженията на своята наука и техника и с въоръжените си сили. В по-тесен смисъл постиженията на нейната култура, т.е. в литературата и изкуството, са скромни, въпреки че най-добрите от тях като например романите на Томас Ман, Ерих Мария Ремарк и Лион Фойхтвангер, а и пиесите на Герхарт Хауптман също влизат в културната съкровищница на човечеството. След идването на Хитлер на власт и до началото на Втората световна война Германия е напусната от около две хиляди видни дейци на културата. Германската империя с нейния култ към армията и милитаризма не е най-доброто място за художествено творчество.

Германската империя се ражда във време, когато животът на империите приближава към края си. Развитието на икономиката в най-напредналите страни в света, където е съсредоточена основната икономическа и военна мощ (в наше време ги наричат „златният милиард“), налага икономическа интеграция. След Първата световна война става ясно, че колониите се превръщат в бремене за метрополиите и по никакъв начин не повишават жизненото равнище на англичаните, французите, италианците, испанците и португалците. През 30-те години колониалните държави вече разработват проекти за даване на независимост на своите най-големи колонии (Англия – на Индия, САЩ – на Филипините, Франция на своите владения на юг от Са-

хара и т.н.). От 1901 до 1910 година британските доминиони Канада, Австралия, Нова Зеландия и Южноафриканският съюз фактически стават независими.

Главен архитект и реален създател на Германската империя е „железният канцлер“ княз Ото фон Бисмарк, истински велик държавник,

Ото фон Бисмарк (1812 – 1898) като канцлер на Германия, 1871 година.

чието наследство се отразява в законите и принципите за изграждане на сегашната Федерална република Германия. А гробокопач на Германската империя става фюрерът Адолф Хитлер, човек също безусловно велик, но с огромен отрицателен знак. Що се отнася до кайзер Вилхелм II, който прави не малко за влизането на Германия в Първата световна война при най-неизгодните за нея условия, заради неговите волеви, нравствени и интелектуални недостатъци, днес той не се възприема като значим символ и изцяло принадлежи на историята. Бисмарк и Хитлер и сега остават политически актуални фигури: първият – за национално ориентираните консерватори и привържениците на законността и реда, а вторият – за ултрадесните радикали, ненавиждащи чужденците и вярващи във величието на германската раса.

ГЕРМАНСКАТА ИМПЕРИЯ

Времето на Бисмарк

Франция е победена. На 18 януари 1871 година, точно 170 години след като бранденбургският курфюрст Фридрих III се провъзгласява за пруски крал Фридрих I, в Огледалната зала на кралския дворец във Версай е провъзгласено създаването на Германската империя. След като разгромява считащата се за най-добра на континента френска армия, Прусия оглавява съюз от четири кралства, шест велики херцогства, дванайсет херцогства и три свободни града. Формално Германската империя е федеративна държава – съюз на доброволно обединили се в едно цяло държави, запазващи своята вътрешна автономия и широки държавни права. Висшият законодателен орган на империята е Райхстагът – парламентът, който се избира чрез всеобщо пряко, равноправно и тайно гласуване. Обаче приетите от Райхстага закони влизат в сила едва след утвърждаване от бундесрата – съюзния съвет, където делегират свои представители парламентите на провинции, чиито пропорционална численост на населението съответства на кралство или херцогство. Тъй като населението на Прусия съставлява две трети от цялото население на Германската империя, пруските депута-

ти преобладават както в Райхстага, така и в бундесрата. Главното е, че президентът на Германия, съгласно Конституцията, приета от Райхстага на 21 април и встъпила в сила на 4 май 1871 година, завинаги се обявява за пруски крал, на когото от този момент се присъжда титлата германски император. Той и само той притежава правото да назначава имперския канцлер, на когото се подчиняват всички граждански чиновници на Германия. Императорът също така е главнокомандващ на армията и на него се подчиняват всички военни чиновници в империята. Канцлерът отговаря само пред императора, а не пред Райхстага.

Така в много отношения Германската империя фактически е по-близо до централизираната, а не до федеративната държава. Благодарение на своето преобладаващо присъствие в чиновническия и военния апарат Прусия без много труд може да налага волята си на другите държави-членки на империята. Императорът, като получил властта от бога, се счита отговорен само пред него.

Площта на Германската империя е 540 000 квадратни километра, а населението 41 милиона души. Но много скоро тя получава съществен прираст, когато на 10 май 1871 година във Франкфурт на Майн между Германия и Франция е подписан окончателният мирен договор. Париж е принуден да отстъпи целия Елзас и част от Лотарингия и да изплати контрибуция в размер на 5 милиарда франка, като до нейното изплащане германските окупационни войски остават във Франция. След

като стават имперски провинции, Елзас и Лотарингия фактически се оказват под контрола на Прусия, тъй като първоначално се управляват от обер-президент, подчинен на имперския канцлер и назначен от императора, а от 1879 година от назначен от императора наместник (щатхалтер).

Фридрих III (1831–1888) – германски император (кайзер) и крал на Прусия от 9 март 1888 година, пруски генерал-фелдмаршал (28 октомври 1870 г.), руски генерал-фелдмаршал (1872).